

Mióta tudom, hogy sosem tehetlek annyira boldoggá, mint az, amikor tetrisezel

*Vettem neked
egy nagyon régi klasszikus Game Boyt,*

hogy tetrisezhess.

*Hallottam róla,
hogy
más párok is használnak
bizonyos
párkapcsolati segédeszközöket,
játékszereket,*

nekünk ez jutott.

Belegondolva, lehetne rosszabb.

Így

*néhány évembe telt csupán,
hogy megemésszem,*

*hogy egyszerűen nincs olyan szervem,
amivel azt a fajta boldogságot ki tudnám
váltani belőled,*

*mint az,
amikor kicsi, szögletes L és Z betűket dobálhatsz halomba
amíg el nem tűnnek,
sok kicsi, kicsi L és Z betűt,*

*ami leírva elég értelmetlenül nézne ki egyben egyébként,
LLZZLZZZLZLZLLZLZLZLLZLZLZLZL
nagyjából
mintha egy macska járkált volna a klaviatúráján.*

Meg persze a kockákat meg a többit.

De mondom, ezen már túl vagyok,

*mert már tudom, hogy sosem tehetlek
annyira boldoggá, mint az, amikor tetrisezel,*

így nem is zavarlak közben,

*nem mondok pont rosszkor
olyanokat,
hogy állítsd meg, mert*

*bele akarok zokogni,
mint egy szelet
vajás-mézes kenyérbe,
a tenyeredbe,*

most rögtön,

*és nem súgom a füledbe,
hogy
te vagy nekem
a vér,
a béke,
az örület,
az egymillió megtekintés,*

*nem nézek direkt hangosan
béna videókat
fitneszbalesetekről vagy
vicces állatokról,*

*csak bámulom csöndben
a hullámokat,
esetleg úszom egyet,
vagy olvasom tovább a Neuromancert.*

De kérek, félre ne értsd ezt,

nem lett azért közöttünk semmiféle

távolság

*attól még, hogy tudom, hogy sosem leszel
annyira boldog mellettem, mint amikor tetrisezel,*

épp ellenkezőleg,

*valahogy ettől éreztem azt először igazán,
hogy eljutottunk legbelülre,*

*mert akárhányszor látlak még pisilni, vagy
akárhány kávét főzök is neked,
akármit bocsátunk meg még egymásnak,
akármennyi rossz viccemet vagy kénytelen végighallgatni,
és akárhány idétlen verset írok rólad,
akármiféle boldogságra próbállak is rávenni
az ilyen-olyan szereimmel,*

*mégis ez a legszentebb,
a közösen elfecsérelt idő.*

A betűk értelmetlen kupaca,

*mert a lélek egy klaviatúra,
amin egy sötét állat sétál,*

*és ha egy fekete kocka hull az úrron át,
az vagyok én.*

*Ezért köszönöm, hogy itt végre
tetten érhettelek,*

emberi mivoltod pixeles magasán,

*gondterhelt finomságodnak
ebben a halványzöld kontrasztjában,*

mert semmi sem őszintébb a pazarlásnál.

Szóval

*mióta tudom,
hogy sosem leszel
mellettem annyira boldog, mint amikor tetrisezel,*

*néha kicserélem neked
titokban az elemeket a Game Boyban,*

*hogy a boldogságod megszakítatlan lehessen,
zavartalan,
vagyis hogy nyugodtan tudj játszani,*

ha fáradt vagy.

És olyankor arra gondolok,

hogy ha holnap

*meteor csapódik is a bolygóba,
engem elcsap egy troli,
a macska kiszökik a kertbe,
elfogy itthon a kávé,
beszakad a Bitcoin,
szóval összedől a világ,*

*most egy darabig
ez rendben van,*

*most egy darabig
minden oké.*

Jézus és a dinoszauruszok

Dolce far niente a Palermo

*A buszmegálló melletti téglafalon
a hátunk mögött
rengeteg plakát van
felragasztva
hosszan,
nagyon hosszan
a sarkon túlig,*

*egy sor Jézus
egy sor Dinoszauruszok világa
egy sor Jézus
egy sor Dinoszauruszok világa
egy sor Jézus*

és így tovább,

*néhol kitakarják egymást,
néhol kész sorminta,
mondom, rengeteg plakát,*

*egymás hegyén-hátán,
összekeveredve,
kirojtosodva,
kicsi a rakásban,*

Jézus és a dinoszauruszok,

*néhol
csak csupa kar és fej sorban
meg vállak,
mintha egy vízilabdameccset néznénk,
szinte hallani,
Jézus óriásit véd,
marad a 0-0!,*

*néhol
a kavarodásból
mintha pankráció lenne,
A brutális raptorok
bosszúja
azért a bizonyos meteorért –
ha rálépne két ősgyík,
vajon mit tenne Jézus?*

és így tovább,

*egy helyen
egy szakadás mentén
mintha az Úr az egyik
raptor hátán ülne,
meglepően harcosan,
igaz, háttal,
ettől talán kicsit
zavarban vannak,
bár a krétakori ragadozók
Isten-koncepcióját
nem ismerjük, ez is tény,*

*egy másik helyen
mintha egyenesen Jézus
ölében ülne a két állat,
akár két
emberevő tyúk,*

*az utcalámpa sárgás fényében,
a mellkasig érő szemétkupacok közt,*

*a park sarkánál, a katedrálisból nem messze,
negyvenkét Celsius-fokban,
éjfélkor,*

szóval mintha csak a szép jövőben állnánk –

*és van egy pont,
csak egyetlenegy,*

*ahol véletlenül két
tökéletesen illeszkedő plakáton
teljes harmóniában néznek egymásra
a széttárt kezű
kerámia Megváltó,
(Vivete il miracolo!)*

*és a két fürkésző,
hitetlen, gumi fenevad.
(Un divertimento per tutta la famiglia!)*

*És ott,
ott Jézus mintha konkrétan
mutatna valamire a távolban,
bár nem tudni, mire,*

*talán hogy arra van
két sarokra innen
a kedvenc
kebabos helye,
fagyizója,
hogy errefelé, ott hátrébb,
mennyire állat zöldet vettek
egyszer,
igen, pont a katedrális mögött,
nemrég
itt keveredtek verekezésbe, amikor
bajnok lett a Nápoly,
vagy hogy
arra lakik az
exe,
aki abból él,
hogy a szexelő gekkóit
streameli,
iróniából pénzért.*

És az is lehet,

hogy nem is mutat sehova Jézus,
csak prédikálni próbál,
de legalábbis
mindenképp mond
valamit a raptoroknak,
mondani akar
valami fontosat,

ölelésre tárt karral,
békülékenyen,
vigasztalólag,
igaz, arról sincs tudásunk,
érezte-e valaha szomorúságot
őshüllő,
szóval ez is csak feltételezés,

talán épp most kér elnézést Jézus
a miatt a bizonyos
meteor miatt,

vagy bármi más, mit tudom én, talán az inkvizíció miatt,
vagy a v-nyakú pólók miatt,
vagy a szerelem miatt, a kalóriák miatt,
a kommentszekciók megteremtése miatt,
a rák mind a kétszáz fajtája miatt,
a holokauszt miatt vagy Trianon miatt,
a depresszió miatt,
az anyák halála miatt,
merthogy ezekről
kvázi,
ugye, ő tehet,
de lehet,
hogy a kortárs költészet miatt kér,
vagy a klímakatasztrófa miatt,
a folyamatos elnyomás, értetlenkedés, szemétkedés, hazudozás miatt,
a nagy közös megrohadás miatt,
a februári kedd reggelek miatt,
a beszakadó körmök miatt,
a gyerekekkel összeszereltetett telefonokba
bepötyögött bunkóságok miatt,
a kevéské időnket röhögve bekebelező felejtés miatt,
a hidegen érkező rendelt pizzák miatt,
vagy a free jazz miatt

kér éppen elnézést a raptoroktól,
pedig ezekről meg mi tehetünk,

*csak hát ő Jézus,
és ugye, ez a dolga,*

*hogy miért épp a raptoroktól kér
ezek miatt elnézést, rejtély,
mert tőlünk sosem fog,*

*talán,
talán csak széttárja a kezét,
és sóhajt tanácstalanul,
hogy*

*Most nézzétek meg,
nézzetek körül,
basszameg,
ez van,
ez lett,
ezt csinálták ezek az állatok,
ezek szétbarmolnak mindent,*

és ránk mutat, és joggal,

*pedig mi csak a buszra,
mi csak egy sosem érkező megoldásra várunk,
nehéz, üres, zúgó fejünkkel,
föl nem emelhető szívünkkel,*

*egyébként, ami azt illeti,
boldogan.*

Vajon hányan halnak meg egyébként évente az IKEA-ban?

Szerintem itt nem lehet meghalni –

*így kezdődött,
ezzel a felvetéssel,
vagyis ezt mondtam,*

az én nézőpontomból a csokitorta közepe táján,

*a te szempontodból
a garnélasaláta
vége
felé.*

*Szerintem ezen a helyen
egyszerűen lehetetlen.*

*Szerintem viszont haladnunk kéne,
szóval az evésre koncentrálj,
ne a halhatatlanságra,
mert mindjárt záróra,*

*és még nem vettük meg
se a fotelt,
se a jukkapálmát,*

*válaszoltad, rád jellemző módon
a misztikum elé helyezve
a praktikumot.*

*De én komolyan így gondolom –
erősödtem tovább –,
itt olyan,
mintha nem létezne
halál,
és nem azért,
mert bolt létretehetőbbnek tűnik,
mint az ország, ahol élünk,
hanem egyébként.*

*Szerintem itt infarktusból is
három különböző típust lehet kapni,
és mindhárom organikus anyagból készült,
fenntartható gazdaságból származik,
van szilvaszínben,
és jár hozzá összeszerelési
útmutató bolgár nyelven is.
Ráadásul valami vicces nevet adtak neki,
hogy Trölf, vagy ilyesmi,
hogy kicsivel kevésbé legyen ijesztő.*

Ez a hely javíthatatlanul oké.

*Te erre megvonod a vállad,
hogy ebben egyébként igazam van,*

*ez az ország,
ahol élünk,
valóban
sokban emlékeztet a halálra,
mert bármilyen beszélgetést
tönkre lehet vele tenni,
ha szóba hozzuk,
amúgy próbálunk rá nem gondolni,
és ahogy öregszünk,
egyre nehezebb viccelni vele,*

mert javíthatatlanul nem oké,

*viszont egy élhetetlen
helyen halhatatlannak lenni
elég nagy kiszúrás, nemde,*

*ugyanakkor
szánalmas,
hogy egy szelet csokitortától
képes vagyok
mindent rózsaszínben látni,*

*és hányszor megbeszéltük már,
hogy a jól működő országok
tönkreteszik az embereket,
a nép kövér lesz,
neurotikus,
unott,
kötekedő,*

a boldogság savanyít,

*mi a szeméttelpek
méltóságára alapozzuk
az egészséges önértetünk,
a mi lelkiünk egy leeresztett kosárlabda,
a mi szebbik önképünk is egy ócska,
rámából félig kiszakadt amatőr olajfestmény,
egy csokor pipacsról, sej,
(a csúnyábbikat meg hagyjuk is)
a mi sorsunk
hárompálcás, ólommal teli plüssróka
a cellővöldében,
a mi jövőnk
távoli ég apró repülőikkel,*

*a mi nyelvünk a holtág alján pihenő
lakodalmas CD,
amit egy reménykedő keszeg méreget,
mert az ezüstös csillogásból azt hiszi,
leendő szerelem,*

*mi a lomtalanítás vagyunk,
a világ meg egy bútorbolt,*

*és ezzel az egészszel nincsen semmi baj,
vagyis persze van,
ezzel persze rengeteg baj van,*

*viszont vegyem már őket annyira komolyan,
hogy
nem egy IKEA-ban dugom a sütőbe a fejem miattuk,*

de ezt már százszor megbeszéltük,

*ahogy azt is, hogy nem áll nekem jól,
amikor teli szájjal panaszkodom,
szóval fejezzem be a csokitortát végre,*

*mert mennünk kéne,
mert mindjárt zárnak,*

*és még nem vettük meg
se a fotelt,
se a jukkapálmát,
se a szebb jövőt,
se az eggyel jobb idegrendszeret,
se a húsgombócot,
sem a gyerekeinket,
sem az infarktuszainkat,*

*sem az örök életet,
ámen.*